

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 4. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638514224/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

strænge sig paa nogensomhelst Maade. Overalt Stilhed og Varme. Selv paa Jernbanestationen, Byens travleste Sted, staae Waggoner og Lokomotiver og gjennemhedes i rolig Uvirksomhed langsomt af Solens Straaler, en eenlig Banevogter stirrer fra et køligt Sted paa den af Varme dirrende Luft og henad Jernbaneskinneerne, der strække sig langt, langt ud i Skyggeløsheden, og paa hvilke det synes umuligt, at noget larmende, uroligt Tog skulde kunne lade sig see en saadan Eftermiddag. Overalt Stilhed og Varme, men meest stille og varmt er der dog paa den store, aabne Plads, hvor Domkirken ligger. Solen synes at have særlig Forkjærlighed for dette Strøg. De vældige Mure og de knejsende Taarne see saa kraftige ud i dens Lys, som om Aarhundrederne vare gaaede den ligesaa sporløst forbi som den lette Sky, der nu sejler hen over de slanke Spir, Kirkegaarden, hvis Muur begrænder den ene Side af Pladsen, bliver saa lys og solbeskinnet, som om det aldrig kunde være til Sorg for noget Menneske, naar dens brede Gitterport aabnede sig, men især ved den gamle Kapitelgaard, der, omgivet af store Linde, ligger ved den anden Side, synes det, som om Sol og Sommer have deres Yndlingssted. Solen kjærtegner de røde Mure med de takkede Gavle og den kraftige Vedbend, der ofte næsten tillukker Vinduerne, og hvert Træ og hver Busk i Haven synes at staa bedre end Træer og Buske i nogen anden Have i Byen.

Kapitelgaarden bestaaer af to Fløje. I den ene boer Kancelliraaden, der er Amtsforsvalter og Bestyrer af Kirkens Formue, i den anden, der er bygget ud i Haven, er der for nogle Aarhundreder siden indrettet Fribølg for Enker efter Provster og Præster i Stiftet. Ligesaa venlig og lys som den gamle Gaard er at see til udefra, ligesaa hyggelig er den indenfor med sin fliselagte Forstue, sine brede Egetræes Trapper og store panelede Værelser.

I Stueetagen er Kancelliraadens Kontorer. De store Lindetræer udenfor lade kun enkelte Solglimt spille igjennem, og Bønderne, der komme for at betale Afgifter og Restancer og afgjøre deres øvrige Forretninger, finde Stedet i høj Grad køligt og tiltalende i Modsætning til Varmen, der hersker udenfor. Kancelliraaden og hans Skriver udgjøre hele Kontorpersonalet; der er vel normeret Gage for en Fuldmægtig, men

Posten er for Tiden ikke besat, thi den forrige Fuldmægtig er bleven forflyttet, og Kancelliraadens eneste Søn ventes først paa denne Dag hjem fra Kjøbenhavn, hvor han har taget den juridiske Embedsexamen. Den lille Vakance medfører iøvrigt ingen Ulemper, thi der er ikke meget at bestille, skjøndt Embedet er stort og godt. Kancelliraaden og Skriveren tale lidt med en eller anden Bonde, der kommer ind, skrivende lidt, slaa lidt op i store og gamle Bøger og see meget ud af Vinduet paa den sollyse, blaa Himmel, der viser sig over Træerne, kortsagt, drive Forretningerne, saaledes som det er behageligt at drive dem en varm Sommerdag i et køligt Kontor.

Kancelliraaden er iøvrigt, hvad det Ydre angaaer, en lidt svær Mand med et godmodigt Ansigt og zirligt redte graa Haar, for det Indres Vedkommende en velvillig Flegmatiker, der holder Middelvejen i Alt. Han vil nødigt reent fordømme Nogen eller Noget, men søger altid at drage et undskyldende Moment frem, ligesom for at undgaae enhver ubehagelig Utilfredshed med Verden; paa den anden Side er det meget sjældent, at han ubetinget beundrer Nogen eller Noget og derved anerkjender absolut Overlegenhed. Folk, som de ere fleest, er hans Ideal; han holder meest af at forestille sig Verden som fuld af skikkelige, respektable Mennesker, der ikke give hinanden meget at tænke paa, og det gjør ham oprigtigt ondt at høre tale om Andres Sorg og Ulykke, hvorfor han ogsaa ønsker at høre saa lidt af den Slags som muligt. Han bestyrer sit Embede tilfredsstillende, har aldrig faaet Næse af Ministeriet, staaer sig godt med Biskop og Stiftamtmand og meget godt med Amtmanden, med hvem han endog omgaaes, skjøndt han paa den anden Side er en meget yndet Selskabsbroder hos Kjøbmandsfamilierne i Byen. Som Politiker er han liberal, og endelig interesserede han sig paa denne Tid meget levende for Oldsager, Udgravninger o. s. v., stadigt i det Haab, at Kongen, der alt cengang havde undersøgt nogle Gravsteder i Kirken, skulde gjentage sine Forskninger. Naar han selv befandt sig i Kirken, forlod han den aldrig uden at have banket paa en eller anden Flise, skrabet lidt Kalk af paa Muren for at finde Freskomalierier eller paa anden Maade tilfredsstillt sin Længsel efter at gjøre et mærkeligt Fund, der kunde vække Opmærksomhed paa allerhøjeste Sted. Denne